

Heystkonsert millum fótbólt og Gekk

Føroya Symfoniorkestur hevði farna vikuskiftið sína árligu Heystkonsert, sum í ár varð hildin í Christianskirkjuni, Fríðrikskirkjuni og Vesturkirkjuni. Ummælarin var til konsert á Toftum leygardagin 26. okt.

Leif Hansen

Føroya Symfoniorkestur hevur seinastu árin sett sær høg tónleikalig mál á Heystkonsertini. Í 2012 varð eitt nú Sibelius og hansara 1. Symfoni setta á skrá, og í fjør framførði orkestrið millum annað gitnu Klaverkonsertina hjá Tjajkovskij. Rósandi orðini vantaðu heldur ikki fyri hesi frálíku avrik og tí skal orkestrið ikki á hesum stað lastast fyri, at tey í ár skrúvaðu nakað niður fyri ambitionsstøðnum og “einans” lótu strúkaramanningina og harvið bert ein part av orkestrinum mynda Heystkonsertina 2014. Um skerda orkesturmanningin er orsakað av sparingum, veit eg ikki. Tó vil eg ikki meta, at skrúvað var niður fyri tónleikaligu ambitiónum. Trý av framførdu verkunum muga sigast at hoyra til ovaliga á pensumlistanum fyri strúkiorkestur. Høvuðsverkið á konsertini var *Serenada fyri strúkarar* í E-dur eftir Antonin Dvořák. Serenadan er í fimm satsum, hvar lurtarin verður undirdýktur av einastandandi melodilinjum, sum fyri mítt viðkomandi hingu við í høvðinum langt út á seinnapartin. Hetta krevjandi verk varð væl framborið, tó at summar av fraseriingunum kundi sitið skarpari. Hesin tónleikur loyvir og krevur stórar dynamiskar broytingar og hetta eydnaðist bara partvíst. *Sjey rumenskir dansir* hjá Bela Bartók var frálíka væl frágingið. Orkestrið, Sámal Petersen og dirigenturin fingtu hetta rútmiskt krevjandi verk at sita sera væl.

Úr Danmark vóru komnir dugnaligu tónleikarnir Heiðrun Petersen og Jón Festirstein Andreassen at framføra kendu *Konsert í d-mol fyri tvær violinir og strúkarar* hjá J.S. Bach. Hetta var eisini ein sera góð framførsla. Tó at miðsatsurin fyri tað vanda oyra kann tykjast at verða fótatraðk, so var tað ein fragd at hoyra hvussu tveir av okkara bestu tónleikarum tulkaðu verkið og fingtu einastandandi vakran tónleik burturúr. Her hoyrdist, at

talán var um gávaðar og lærðar tónleikarar.

Umframt føstu liminar í orkestrinum, fingi næmingar úr Tórshavnar musikskúla høvi at royna seg á konsertini í tveimum av verkunum. Sjálvt um hesi bæði verkini – annað eitt hjá Purcell og hitt hjá Sibelius – á ongan hátt vóru líka áhugaverd, sum tey trý nevndu omanfyri, so gav hetta allíkavæl konsertini nakað serstakt. At sleppa ungum tónleikarum framat er góður politikkur, og tað er ivaleyst eitt sera stórt upplivils hjá ungu tónleikarunum at sleppa at royna seg á tónleikaliga landsliðnum.

Tíverri er tað ikki fyrstu ferð, at Føroya Symfoniorkestur hevur konsert og ikki ómakar sær at prenta konsertskrá. At hetta er óskiljandi er eyðvitað, tað er amatørkent og tað er spell í einum annars sera professionellum orkestri. Vónandi hendir tað ikki aftur.

Konsertin, sum eg var til, var sum sagt á Toftum. Ikki kann sigast at nógv fólk var til hesa konsert. Nú er kl. 14.30 leygardag einki serliga gott konsertstíðspunkt og serliga ikki ein dag í fót bóltssøru Eysturoynni við tveimum lokaluppgerðum, samstundis sum konsertin var í Fríðrikskirkjuni. Ikki er lætt at navigera og leggja symfonikonsertir skynsamt til rættis millum fót bólt og Gekk. Tað skilst, at klaksvíkingar hetta vikuskiftið hava volað á nólsoyingum, sum á sinni útsettu eitt brúðleyp til eftir Dallas.

Ikki gerst við. Vit fingi í hvussu er eina góða løtu í kirkjuni og tað frættist úr Klaksvík og úr Havn, at fitt av fólki var til konsertinar har.